17

เข้าฉีด้วยกัน

กงซีอู๋บดขยี้แคว้นลั่น เวลานั้นเป็นวันเกิดเว่ยหวังพอดี แคว้นลั่นจึงเป็นของขวัญจากเขา

แต่แท้ที่จริงแล้วนี่เป็นการแลกเปลี่ยน...แคว้นเว่ยเปิดด่านให้ทัพฉีผ่านทาง โดยที่ทัพฉีต้องให้ยืมมือยึดครองแคว้นลั่น ทีแรกเว่ยหวังไม่กล้าส่งไพร่พลไปต้านทัพฉีอย่างเปิดเผย รู้สึกขุ่นเคืองใจอยู่ไม่น้อย ได้แต่เจรจาเงื่อนไขแบบปากเปล่ากับฉีหวังเจี้ยนว่าเรื่องนี้ไม่เกี่ยวอะไรกับแคว้นเว่ยทั้งสิ้น

ระยะนี้เว่ยหวังกำลังกลัดกลุ้มที่ทัพฉินมาประชิดชายแดน กลัวไป๋ฉี่ที่ประกาศอย่างแข็งกร้าวว่ามาตามจับตัวมหาอำมาตย์ห้าแคว้นเสียจนอกสั่นขวัญแขวน กลัวว่าแม่ทัพไป๋ผู้ฆ่าคนได้อย่างไม่สะทกสะท้านคนนั้นจะระบายอารมณ์ใส่แคว้นเว่ย แต่แล้วลั่นโหวเกิดอยากจะแต่งฟูเหรินเอาตอนนี้ ระหว่างที่เขากำลังโมโห กงซีอู๋ก็เข้ามายื่นเงื่อนไขอันแสนวิเศษ

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□2.indd 7 7/7/2563 BE 16:07

ให้พอดี

แน่นอนว่าแคว้นฉีได้รับประโยชน์จากการแลกเปลี่ยนนี้ด้วยเช่นกัน แคว้นฉีมีพรมแดนติดแคว้นเว่ย แต่ไม่มีพรมแดนติดแคว้นหาน ยกแคว้นลั่นที่มีแร่เหล็กอุดมสมบูรณ์ให้แคว้นเว่ย แลกกับเมืองชายแดนสองเมืองย่อมดีกว่ายกให้แคว้นหาน

เมื่อเป็นเช่นนี้ ทั้งแคว้นฉีและแคว้นเว่ยต่างก็ได้ขยายอาณาเขต ซ้ำยังได้กระชับความสัมพันธ์ระหว่างสองแคว้นให้แน่นแฟ้นขึ้น เว่ยและฉีจึงพอใจกันถ้วนหน้า นี่เป็นความละเอียดรอบคอบของกงซีอู๋ ไม่ว่าที่ใดเมื่อไรก็คิดการเผื่อรอบด้านเสมอ

อี้เจียงซุกบนหลังม้าเหมือนกระสอบ รู้สึกปวดระบมไปทั้งตัว ยังถูกกงซีอู๋ตรึงแผ่นหลังไว้แน่นจนขยับไม่ได้อีก นางกระเด้งกระดอนอยู่บนหลังม้าตลอดทาง จนอวัยวะภายในแทบหลุดออกมา สมองบวมพองมึนหัวไปหมด

เรี่ยวแรงเป็นต้นทุนที่ดีจริงๆ ด้วย พอหมดแรงก็ไม่ต่างอะไรกับทหารที่ไร้อาวุธ รอถูกแล่เนื้อเถือหนังสถานเดียว

ทหารฉีตั้งค่ายนอกเมืองลั่วหยาง กว่าจะไปถึง อี้เจียงก็รู้สึกเหมือนข้อต่อกระดูกเคลื่อนที่ทั้งร่าง ขยับเคลื่อนตัวไม่ได้เลย

พอกงซีอู๋อุ้มนางลงจากหลังม้ามาวางไว้บนเตียงในกระโจม อี้เจียงก็ขดตัวนอนหันหลังให้เขาทันที ระหว่างทางนางกัดริมฝีปากไม่ให้ร้องออกมาด้วยความเจ็บ จนตอนนี้ปากมีแต่แผล

ทหารเข้ามารายงานว่าแคว้นหานส่งคนมาสอบถาม กงซีอู๋ยืนอยู่หน้าเตียงครู่หนึ่ง ก่อนจะออกไปดูด้วยตนเอง

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□2.indd 8 7/7/2563 BE 16:07

เมื่อเขาออกไปแล้ว อี้เจียงถึงสบถออกมาเบาๆ นึกบ่นในใจ *ไฉนข้าถึงได้โชคร้ายถึงเพียงนี้นะ มาพ่ายแพ้เอาตอนช่วงเวลาสุดท้าย!*

เสียงฝีเท้าดังพลุกพล่านอยู่นอกกระโจม เหมือนไพร่พลที่ตีแคว้นลั่นยังทยอยกลับมาเรื่อยๆ

แม่ทัพแคว้นเว่ยมายืนโวยวายอย่างไม่พอใจอยู่ในค่าย ทั้งที่สวมเกราะไม่ครบชุดเสียด้วยซ้ำ แค่ทำให้พวกหานดูไปอย่างนั้นเอง พอเล่นละครเสร็จก็กลับไปรายงานเว่ยหวัง

ทหารในค่ายเริ่มหุงหาอาหารกันแล้ว ควันไฟลอยโขมงไปทั่ว ตันคุยลงจากหลังม้า ปาดเหงื่อบนหน้าผากแล้วเดินเข้ามาในกระโจมใหญ่

คนบนเตียงนอนหันหลังไม่หือไม่อือ ถึงเขาจะเป็นคนเร่งเร้าให้กงซีอู๋ใช้วิธีจับตัวนางมาโดยตลอด แต่นั่นเป็นเพราะใจจริงไม่อยากให้นางเป็นอันตราย เมื่อเห็นสภาพของอี้เจียงในตอนนี้ก็นึกสงสารขึ้นมาจับใจ นิสัยชอบดูแลกำเริบขึ้นมาอีก เขารีบออกจากกระโจมไปยกฉากบังตาเข้ามาวางตรงหน้าเตียงให้นาง ราวกับย้อนเวลากลับไปยังช่วงที่ 'ความรักของแม่' พลุ่งพล่านล้นอกอีกครั้ง

เขาพูดกับนางเบาๆ ผ่านฉากบังตา "แม่นาง เผยยวนกับเซ่าจิวปลอดภัยดีทั้งคู่นะขอรับ เวลานี้กำลังเดินทางมาที่นี่ ท่านสบายใจได้"

"ถ้าอย่างนั้นก็ขอบคุณมาก" นางตอบอย่างสุภาพและห่างเหิน

ตันคุยระบายลมหายใจอย่างโล่งอก อย่างน้อยนางก็ยอมพูดกับเขาแล้ว

กงซีอู๋เดินกลับเข้ามาในกระโจมอีกครั้งอย่างรวดเร็ว ไม่แปลกใจ

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□2.indd 9 7/7/2563 BE 16:07

ที่เห็นตันคุยอยู่ด้วย เขาเหลือบมองฉากบังตาทีหนึ่งก็เข้าไปนั่งที่โต๊ะ หยิบพู่กันมาเขียนจดหมายส่งให้ตันคุย "ส่งกลับไปแคว้นฉี เตรียมตัวถอนทัพกลับแคว้น"

มือกระบี่สัมผัสได้ว่าฝ่ายตรงข้ามไม่พอใจ แต่ไม่กล้าพูดอะไรมาก พอรับหนังสือมาก็รีบเดินออกไปอย่างไม่รอช้า

ในกระโจมเหลือเพียงสองคน กงซีอู๋เอาแต่นั่งเงียบที่โต๊ะไม่ส่งเสียง ส่วนอี้เจียงก็นอนนิ่งอยู่หลังฉากบังตา จวบจนฟ้ามืด ทหารฝ่ายสูทกรรมยกข้าวเข้ามาให้ ชายหนุ่มถึงลุกขึ้นจุดตะเกียง เพิ่งจะมองมาที่ฉากบังตาอีกครั้ง "กินข้าวได้แล้ว"

เขารู้ว่านางไม่ใช่คนที่จะยอมทรมานตนเองเพื่อประชดคนอื่น ที่ถูกต้องบอกว่านางทำแง่งอนไม่เป็นด้วยซ้ำ

แล้วก็จริงอย่างที่คิด เพียงครู่เดียวอี้เจียงก็เดินออกมาจากด้านหลังฉากบังตา มือหนึ่งยันเอว อีกมือดึงปิ่นอันใหญ่บนศีรษะเขวี้ยงทิ้งไปข้างหลังทั้งที่ยังไม่หยุดเดิน ปิ่นร่วงตกลงบนเตียงดังปุเบาๆ

กงซีอู๋มองชุดพิธีการบนร่างนาง รู้สึกชื่นชมความชอบของลั่นโหวไม่ไหวจริงๆ แม้จะเป็นแพรพรรณชั้นดี แต่ลายปักสีฉูดฉาดแน่นพร้อยช่างขัดตาเหลือเกิน เหลือเชื่อที่นางยังอุตส่าห์ยอมใส่เข้าพิธีแต่งงานได้ เขาเบนสายตาออก "ไปเปลี่ยนชุดแล้วค่อยมากิน"

อี้เจียงทำหูทวนลม เดินไปล้างมือที่อ่าง แล้วค่อยมานั่งลงตรงข้ามเขา แต่เผลอกระเทือนถึงเอว จึงเบ้ปากด้วยความเจ็บ ก่อนจะหัวเราะแห้งๆ "ชุดนี้ไม่สวยหรือ ข้ายังเสียดายไม่อยากถอดนี่"

"ตามใจ" ชายหนุ่มตอบกลับไปอย่างเย็นชาแล้วลงมือกินก่อน

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□2.indd 10 7/7/2563 BE 16:07

บังเอิญเหลือบไปเห็นรอยเขียวช้ำบนข้อมือเล็กโผล่ออกมาระหว่างที่นางตักน้ำแกง จึงเม้มปากพร้อมวางตะเกียบ "ข้าสงสัยจริงว่าแผนการครั้งนี้ของศิษย์น้องคืออะไร เจ้าถึงได้ยอมเสี่ยงเพียงนี้เพื่อให้ได้ตำแหน่งอี้ฟูเหรินมาครอง"

อี้เจียงก้มหน้าก้มตากินน้ำแกงช้าๆ "ข้ากลัวว่าศิษย์พี่ฟังแล้วจะตกใจน่ะสิ ตอนพูดให้เผยยวนกับเซ่าจิวฟัง สองคนนั้นยังตกใจแทบแย่"

กงซีอู๋กดมือที่ถือช้อนของนางเอาไว้ "ข้าอยากฟังโดยละเอียด"

นางจึงเงยหน้าขึ้นมาเล่า "ก็เหมือนอย่างที่ท่านเลือกแคว้นฉี ข้าเดาว่าสาเหตุหลักที่ท่านตัดสินใจเลือกแคว้นฉี เพราะแคว้นนี้ควบคุมง่าย เปิดโอกาสให้ท่านได้ใช้ความทะเยอทะยานในใจได้เต็มที่โดยไม่มีอุปสรรคขัดขวาง ข้าเองก็เลือกแคว้นลั่นเพราะเหตุนี้เช่นกัน"

กงซีอู๋พยักหน้าช้าๆ "ถ้าอย่างนั้นเมื่อเจ้าควบคุมแคว้นลั่นได้แล้วจะทำอย่างไรต่อ"

"ข้าตั้งใจจะสานสัมพันธ์กับแคว้นฉิน"

คิ้วของกงซีอู๋ขยับเล็กน้อย

"คนอย่างลั่นโหวเหมาะจะเป็นเจ้าแผ่นดินที่ใดกัน ข้าเป็นแทนยังดีเสียกว่า" อี้เจียงยิ้ม แต่แล้วรอยยิ้มของนางก็ค่อยๆ เปลี่ยนไป เมื่อนึกถึงพวกเจ้าแคว้นที่ถกเถียงกันว่าใครจะได้นางไปครอง ลั่นโหวแตกต่างจากพวกนั้นตรงที่ใดกัน ค่านิยมเช่นนี้ การปกครองเช่นนี้ จะปล่อยเอาไว้ได้หรือ สู้เขย่ามันให้พลิกคว่ำไปเสียดีกว่า ถึงอย่างไรนางก็ไม่มีอะไรต้องกลัวอยู่แล้ว

ในที่สุดความตกตะลึงบางๆ ก็ปรากฏขึ้นบนใบหน้ากงซีอู๋

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□2.indd 11 7/7/2563 BE 16:07

อี้เจียงเลิกคิ้ว "ข้าบอกแล้วว่าศิษย์พี่จะตกใจ"

ฟังดูเหมือนคำละเมอเพ้อพกของคนเขลาจริงๆ นั่นแหละ แต่ลั่นโหวอยู่ได้อีกไม่นาน ทั้งยังคิดอ่านไม่เป็น หากนางได้เป็นฟูเหรินแคว้นลั่น เมื่อโหวเจ้าแคว้นตายลง โอกาสควบคุมแคว้นลั่นก็จะตกอยู่ในมือนาง การสานสัมพันธ์กับแคว้นฉินในฐานะฟูเหรินแคว้นลั่นมีโอกาสประสบความสำเร็จสูง เพราะแคว้นฉินก็ต้องการแร่เหล็กเช่นกัน

ทีนี้นอกจากชีวิตที่เหลือของนางจะไม่ถูกทำลาย ยังเหมือนได้ถือกำเนิดใหม่ สามารถปกป้องตนเองได้โดยไม่ต้องพึ่งแคว้นฉี เวลานี้นางปีกหักไร้เรี่ยวแรง วิธีนี้จึงจะช่วยให้นางพลิกวิกฤตลุกขึ้นมาผงาดได้ใหม่ เพียงแต่คนทั่วไปคิดไม่ถึงเท่านั้น

"น่าเสียดายที่ถูกท่านทำลายแผนการเสียแล้ว" นางถอนหายใจแล้วตักน้ำแกงกินอีกช้อน

กงซีอู๋นิ่งเงียบ เป็นเรื่องเหลือเชื่อที่สตรีคนหนึ่งกล้าคิดอะไรเช่นนี้ แต่พอเป็นนางเขากลับไม่แปลกใจ นางเป็นคนใจอ่อน แต่เข้มแข็งและกล้าหาญได้เมื่อถึงยามคับขัน เขาชื่นชมยิ่งนัก แต่ในขณะเดียวกันก็ดีใจที่ตนเองทำลายแผนการครั้งนี้ของนางลง...

กว่าเผยยวนกับเซ่าจิวจะตามมาถึงค่ายก็ดึกมากแล้ว เพราะตามมาในฐานะเชลย แคว้นเว่ยจะเป็นผู้จัดการเรื่องหลังจากนี้ของแคว้นลั่นทั้งหมด ขุนนางและคนในวังหลวงที่จับมาก็ถูกส่งต่อไปแคว้นเว่ย มีแต่สองหนุ่มสาวที่ถูกแยกคุมตัวไปที่อื่นต่างหาก

อี้เจียงอยากไปหาพวกเขา แต่รู้ว่ากงซีอู๋ไม่อนุญาตแน่ จึงทำเฉย

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□2.indd 12 7/7/2563 BE 16:07

ไว้ก่อน

คงเพราะต้องรีบรื้อค่าย นอกกระโจมจึงเสียงดังเอะอะทั้งคืน ไม่รู้กงซีอู๋ออกไปทำอะไรที่ใด แต่ทหารที่ยืนเฝ้าประตูกระโจมปฏิบัติหน้าที่แข็งขันกว่าปกติหลายเท่า

อี้เจียงที่ปวดระบมไปทั้งตัวนอนพลิกไปพลิกมาอยู่บนเตียงพลางใช้มือนวดคลึงตามจุดที่ปวด ตรงเอวอาการหนักเป็นพิเศษ เพราะตอนนั้นกระแทกราวลูกกรงเต็มแรง แขนยังถูกพวกแคว้นลั่นดึงกระชากจนเคล็ด นอกจากนั้นก็เป็นอาการระบมเพราะกระเด้งกระดอนบนหลังม้า

สมัยเด็กๆ เวลาจะถูกฉีดยาสักเข็มนางยังแหกปากร้องอยู่นานสองนาน พอมาอยู่ที่นี่มีเหตุให้เจ็บตัวยิ่งกว่านั้นมาก แต่ทุกครั้งทำได้แค่ทน ตอนนี้ไม่มีคนอื่นอยู่ในกระโจม นางจึงเลิกทนแล้วส่งเสียงครางออกมาเบาๆ ด้วยความเจ็บ แต่ถ้าไม่คลึงให้เลือดกระจายตัวก็จะหายช้า ดังนั้นเลยต้องนวดต่อไป

เสียงฝีเท้าดังเข้ามาในกระโจม อี้เจียงหยุดชะงักทันที พร้อมกับที่เจ้าของเสียงเดินอ้อมฉากบังตา กลิ่นคุ้นเคยก็โชยมากระทบจมูก บอกให้นางรู้ว่าเป็นกงซีอู๋

"ทายาเสีย" เขายื่นตลับเคลือบเงาทรงสี่เหลี่ยมใบหนึ่งมาตรงหน้า

อี้เจียงลุกขึ้นรับมาเปิดฝา แล้วรีบปิดลงดังเดิมเมื่อได้กลิ่นฉุนแสบจมูก

"ยาแก้ฟกช้ำ" เขาพูดแค่นั้นก็เดินอ้อมฉากบังตาออกไป

แสงไฟวอมแวมกระทบฉาก ส่องร่างที่นั่งตัวตรงสง่าอยู่ที่โต๊ะให้ทาบเงาไหวไปมา อี้เจียงถอนสายตากลับมาแล้วม้วนแขนเสื้อเพื่อ

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□2.indd 13 7/7/2563 BE 16:07

ทายา ถ้าไม่ดูก็ไม่รู้เลยว่าช้ำจนเป็นสีม่วงเข้มปื้นเบ้อเริ่ม คนพวกนั้นมือหนักเกินไปแล้ว

เนื้อยาเป็นสีดำ นางกลั้นหายใจแต้มมาทา ก่อนจะสูดปากเบาๆ เพราะทั้งเจ็บทั้งร้อน

อยู่ๆ เบื้องหน้าก็สว่างขึ้น อี้เจียงเงยหน้ามองโดยไม่รู้ตัว พบว่าชายหนุ่มเดินกลับเข้ามายืนตรงหน้าเตียงเงียบๆ มือหนึ่งถือตะเกียง อีกมือเอื้อมออกมาหานาง "ข้าทาให้"

อี้เจียงเบ้ปาก "ไม่ต้อง"

"เจ้ามัวแต่พิรี้พิไรเช่นนี้เมื่อไรจะเสร็จ พอฟ้าสางพวกเราก็จะถอนทัพแล้ว ไม่มีเวลามากเพียงนั้นหรอกนะ" เขาแย่งตลับยาจากมือนาง วางตะเกียงแล้วนั่งลงบนเตียง มือหนึ่งถลกแขนเสื้อหญิงสาว อีกมือใช้นิ้วโป้งแต้มยามาถูรอยช้ำแรงๆ

"ซี้ด...เจ็บเป็นบ้า! ทำเบาๆ ไม่เป็นหรือ!" อี้เจียงน้ำตาแทบร่วง

กงซีอู๋เหลือบมองนาง แล้วทำหน้านิ่งถูต่อไปเรื่อยๆ ไม่มีทีท่าว่าจะผ่อนแรงลงสักนิด ถ้าไม่คลึงแรงๆ เลือดจะกระจายตัวได้อย่างไรกัน

ข้อศอกอี้เจียงอยู่ในมือใหญ่ แต่ร่างท่อนบนลอยขึ้นมาจากเตียงครึ่งหนึ่ง นางร้องโอดโอยอยู่นานจนเริ่มชินแล้วถึงค่อยเลิกร้อง นางมองออกว่าเขาอารมณ์ไม่ดี *เชอะ จับข้ามาได้ยังจะอารมณ์เสียอีกนะ!*

"มีที่อื่นอีกหรือไม่" กงซีอู๋ถามขึ้นเมื่อทายาเสร็จ

หญิงสาวแอบลูบบั้นเอว แต่จะถอดเสื้อให้เขานวดยาให้ก็ไม่ได้ จึงตอบเสียงอู้อี้ในคอ "หมดแล้ว"

ไม่มีเสียงตอบจากเขา อี้เจียงหันไปมองแล้วสบประสานดวงตา

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□2.indd 14 7/7/2563 BE 16:07

คู่นั้นเข้าพอดี

เดิมทีนัยน์ตาของเขาก็ลึกล้ำอยู่แล้ว ตอนนี้เหมือนแสงตะเกียงไปรวมตัวอยู่ข้างใน เมื่อมองจ้องมาตรงๆ ก็ราวกับมองเห็นความคิดในใจอย่างทะลุปรุโปร่ง

จากนั้นเขาก็วางตลับยาลงบนเตียง แล้วถือตะเกียงเดินอ้อมฉากบังตาออกไปโดยไม่พูดอะไรแม้แต่คำเดียว

อี้เจียงมองตามงงๆ

ระหว่างยุ่งอยู่กับการรื้อค่ายในวันรุ่งขึ้น ตันคุยได้ยินพลทหารสองนายกระซิบกระซาบอะไรกัน จึงค่อยๆ ย่องเข้าไปแอบฟังพลันหน้าแดงแจ๋ทันที

พวกนั้นซุบซิบกันเรื่องกงซีอู๋กับอี้เจียงเมื่อคืนนี้...

"จริงๆ นะ ข้าได้ยินมากับหู ร้องว่าเจ็บตลอดเลย"

"ไม่นึกเลย ท่านมหาอำมาตย์ดูสุขุมเยือกเย็นปานนั้น ที่แท้ก็แสร้งวางท่า"

"มิน่า...ถึงได้ยกทัพไปชิงตัวนาง"

ตันคุยกระแอมสองที ทหารทั้งสองเอามือกุมหัววิ่งกระเจิดกระเจิงทันที มือกระบี่ยกมือลูบแก้มร้อนผ่าว แล้วทำหน้าขรึมเดินเข้ากระโจมใหญ่

กงซีอู๋ไม่ได้นอนเลยทั้งคืน ตอนนี้กำลังนั่งเก็บหนังสืออยู่ที่โต๊ะ ตันคุยแอบมองไปทางฉากบังตาทีหนึ่ง แล้วช่วยเจ้านายเก็บของพลางถามเบาๆ "ผู้ทรงภูมิ แคว้นเว่ยมารับตัวเซลยไปแล้วล่ะขอรับ แต่พวกนางบำเรอของลั่นโหวพอได้ยินว่าท่านพาอี้ฟูเหรินเข้ากระโจมก็ร้องจะติดตามท่านบ้าง

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□2.indd 15 7/7/2563 BE 16:07

ไม่ยอมไปแคว้นเว่ย จะจัดการอย่างไรดีขอรับ"

กงซีอู๋ถามสีหน้าเรียบเฉย "อะไรคือพาเข้ากระโจม"

ตันคุยกระอักกระอ่วน นึกข่าวลือไม่ดีไม่งามนั่นขึ้นมาได้ จึงตอบอ้อมแอ้ม "พวกนางพูดเช่นนั้นขอรับ"

ผู้เป็นนายเก็บม้วนหนังสือไม้ไผ่ใส่ถุงแพรอย่างพิถีพิถัน "พวกนางก็แค่กลัวตาย เรื่องแค่นี้ไม่เห็นต้องเอามาถาม จับส่งไปให้กองกำลังแคว้นเว่ยก็สิ้นเรื่อง"

มือกระบี่พยักหน้า "นั่นสิขอรับ หญิงเชื้อพระวงศ์และชนชั้นสูงนิยมชมชอบผู้ทรงภูมิตั้งมากมาย ผู้ทรงภูมิยังไม่ชายตาแล มีหรือจะรับพวกนางไว้"

กงซีอู๋ชะงักแล้วเงยหน้ามองอีกฝ่าย "เหตุใดวันนี้ข้าถึงได้รู้สึกว่าเจ้าพูดมากเป็นพิเศษกันนะ มีอะไรหรือไม่"

ตันคุยรีบโบกมือ "ไม่มีขอรับ ไม่มี" จากนั้นก็เผ่นหนีออกจากกระโจม

กงซีอู๋มองไปทางฉากบังตา "ศิษย์น้องควรลุกได้แล้ว"

เส้นทางถูกเตรียมรอไว้แล้ว ถึงอย่างไรแคว้นเว่ยก็ไม่ไว้ใจทัพฉี อีกอย่างกลัวว่าถ้าปล่อยให้อยู่นานจะพบทัพฉิน จึงไม่กล้าชักช้าโอ้เอ้

อี้เจียงแอบฟังอยู่หลังฉากบังตาอยู่นาน ได้ยินเขาเรียกก็ลุกขึ้นมาแต่งตัวให้เรียบร้อย มีเสื้อผ้าบุรุษสะอาดสะอ้านชุดหนึ่งวางอยู่ตรงริมเตียง คงเป็นกงซีอู๋ที่เตรียมไว้ให้ นางจับชุดพิธีการสกปรกมอมแมมที่สวมอยู่สุดท้ายก็ยอมเปลี่ยน พอนึกถึงท่าทีที่เขามีต่อชุดนี้ก็แกล้งพูดขึ้นว่า "มีหญิงเชื้อพระวงศ์และชนชั้นสูงชื่นชอบในตัวท่านมากมาย ท่านกลับรู้สึกขัดตาที่เห็นข้าสวมชุดชาววัง น่าจะชินตั้งนานแล้วไม่ใช่หรือ"

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□2.indd 16 7/7/2563 BE 16:07

กงซีอู๋ส่งเสียงเย็นชาผ่านฉากบังตา "ถ้าเจ้าอยากใส่นัก พอไปถึงแคว้นฉียังมีโอกาสให้ใส่อีกมาก"

อี้เจียงฟังด้วยความขุ่นเคืองใจ ก่อนจะเดินออกมาจากด้านหลังฉากบังตา "เมื่อไรข้าถึงจะได้เจอเผยยวนกับเซ่าจิวสักที"

"เฮ้อ เพราะข้าคนเดียว" เซ่าจิวถูกมัดมือทั้งสองข้างไว้อย่างแน่นหนา นั่งโขยกเขยกไปมาบนรถม้า ขณะรำพึงรำพันอย่างอ่อนแรง

ทหารฉีกำลังเคลื่อนพลอย่างขึงขังอยู่ข้างนอก ไม่ยอมหยุดพักมาหลายชั่วยามแล้ว ตั้งแต่ออกเดินทางนางยังไม่ได้เจออี้เจียงเลย ไม่รู้ว่ากงซีอู๋ทำกับอีกฝ่ายอย่างไรบ้าง

เผยยวนนั่งอยู่ตรงข้ามนางในสภาพเดียวกัน แต่สีหน้าท่าทางดูผ่อนคลายกว่ากันมาก "แผนการครั้งนี้ของผู้ทรงภูมิอันตรายเกินไป ตามผู้ทรงภูมิกงซีกลับแคว้นฉีไปน่ะดีแล้ว ไม่อย่างนั้นถ้าเจอคนแบบลั่นโหวอีกจะแย่เอาได้"

เซ่าจิวเงื้อเท้าถีบเขาทีหนึ่ง "ในสายตาเจ้า กงซีอู๋ทำอะไรก็ล้วนดีไปหมด!"

ชายหนุ่มแค่นเสียงขึ้นจมูก แล้วเมินนางด้วยการเบือนหน้าไปทางอื่น

เซ่าจิวระบายอารมณ์เสร็จก็กลับมาห่อเหี่ยวเหมือนเดิม นางพูดซ้ำๆ ขณะเอาหัวโขกผนังรถ "เพราะข้าคนเดียว ตอนนั้นข้าน่าจะเข้าวังไปหาลั่นโหวแทนอี้เจียง"

เผยยวนร้องเชอะ "ยังไม่ต้องพูดถึงว่าลั่นโหวจะยินดีรับเจ้ามาแทนที่

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□2.indd 17 7/7/2563 BE 16:07

ผู้ทรงภูมิหรือไม่เลย เจ้าอย่าลืมสิว่าได้บอกเรื่องที่เจ้าแต่งงานกับข้าแล้ว ลั่นโหวจะต้องการหญิงมีสามีอีกหรือ"

เซ่าจิวหน้าแดงก่ำ ก่อนเงื้อเท้าถีบเขาอีกรอบ "ใครแต่งงานกับเจ้า อย่ามาพูดเองเออเอง!"

เผยยวนย้อนฉุนๆ "ก็ผู้ทรงภูมิหลอกลั่นโหวเช่นนี้ เจ้านึกว่าข้าอยากแต่งงานกับเจ้านักหรือ"

เซ่าจิวยิ่งโมโห เลยถีบเขาไปอีกหลายที

เผยยวนร้องโอดโอยแล้วโผไปที่ประตูรถ "ใครก็ได้! ข้าอยากเปลี่ยนรถ! ข้าอยากเปลี่ยนรถ!"

เสียงของเขาดังลั่น แม้แต่อี้เจียงที่นั่งอยู่ในรถม้าคันข้างหน้ายังได้ยิน

ดูท่าทั้งคู่จะยังคึกคักกระฉับกระเฉงดีอยู่ นางสบายใจแล้ว

อี้เจียงแอบชะโงกหน้าออกไปข้างนอก กงซีอู๋ห่มผ้าคลุมกันลมขี่ม้าช้าๆ อยู่ข้างหน้า เข้าฤดูหนาวแล้ว แสงแดดไม่เหลือไออุ่นอีกต่อไป เช่นเดียวกับใบหน้าเรียวด้านข้างของเขาที่เย็นชาไร้ไออุ่น

เหมือนเขาจะรู้ตัว ถึงได้หันมามองรถม้า อี้เจียงรีบกลับเข้าไปนั่งข้างในเหมือนเดิม

เขาพูดอะไรกับตันคุยที่ขี่ม้าอยู่ข้างๆ สองสามคำ มือกระบี่ขี่ม้าวกกลับมาทางด้านหลัง ไม่ทันไรก็ตีคู่รถม้าที่นางนั่งแล้วส่งหนังสัตว์ผืนหนึ่งมาให้ "แม่นางเอาไปห่มสิ จะได้อุ่นขึ้นสักหน่อย"

อี้เจียงรับมา มองแผ่นหลังของกงซีอู๋ทีหนึ่ง "ฝากขอบคุณนายเจ้าแทนข้าด้วย"

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□2.indd 18 7/7/2563 BE 16:07

นางพูดด้วยเสียงปกติธรรมดา แต่ต้นคุยกลับมีสีหน้ากระอักกระอ่วน แล้วขี่ม้ากลับไปหากงซีอู๋ด้วยท่าทางเก้อๆ

แม้อากาศจะดีแต่การเดินทางไม่ราบรื่นนัก ตอนใกล้ถึงเมืองเยี่ย ขบวนของพวกเขาถูกโจมตีทีหนึ่ง

ตอนนั้นนางกำลังอ่านหนังสืออยู่ในรถ แต่ตั้งสติคอยระวังตัวอยู่ตลอดเวลา พอได้ยินเสียงข้างนอกก็ชะโงกหน้าออกไปดู เห็นกงซีอู๋รีบขี่ม้าเข้ามาประกบรถม้าของนางเอาไว้พลางชักกระบี่คุนอู๋ตรงเอวออกมาถือเตรียมพร้อม

นางถูกคุ้มกันอย่างแน่นหนา ทำได้แค่เพียงชะเง้อชะแง้คอมองสถานการณ์ แต่มองอะไรไม่เห็น รู้แค่ว่าดูเหมือนขบวนจะถูกโจมตีจากทางด้านหลัง

"ใครน่ะ"

"ทหารฉินที่ปลอมตัวมาสืบข่าว" กงซีอู๋เรียกต้นคุยเข้ามา "สั่งการลงไป อย่ารบติดพัน รีบสลัดพวกมันให้ได้แล้วเดินทางต่อ"

เขายังขี่ม้าคุ้มกันนางอยู่ด้านหน้ารถ ไม่มีทีท่าว่าจะจากไป นางมองแล้วหัวเราะ "ศิษย์พี่จะกันไม่ให้ข้าหนีหรือ"

ชายหนุ่มหันมามอง "เจ้าคิดว่าเจ้าหนีรอดหรือไม่เล่า"

นางทำหน้าง้ำ กลับเข้าไปนั่งในรถ ไม่สนใจเขาอีก

ต่อให้เว่ยหวังใจกว้างเพียงใด ก็ไม่มีวันยอมให้กองทัพแคว้นฉีเคลื่อนพลผ่านเข้ามาในเมืองเยี่ย ดังนั้นจึงต้องอ้อมเลียบไปทางชานเมืองตรงไปยังตะเข็บชายแดนระหว่างแคว้นฉีและแคว้นเว่ยแทน

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□2.indd 19 7/7/2563 BE 16:07

เมืองเยี่ยมีพรมแดนติดกับหานตัน แม้อี้เจียงจะหมดหวังในตัวจ้าวหวังตันแล้ว ก็ยังเป็นห่วงสถานการณ์ในเวลานี้ของหานตันมากอยู่ดี แต่จนปัญญาไม่รู้จะสืบข่าวอย่างไร

ตกเย็นกองทัพหยุดตั้งค่าย ทหารขุดเตาดินสำหรับหุงหาอาหาร อี้เจียงไม่ได้ลงจากรถไปยืดเส้นยืดสาย กลับหมกตัวอ่านหนังสือต่อไป

"ฟ้ามืดแล้ว อ่านหนังสือต่อเดี๋ยวสายตาก็เสียหรอก" ไม่รู้ว่ากงซีอู๋มาอยู่ข้างรถตั้งแต่เมื่อไร เขายื่นมือออกมาให้นาง "ลงมา"

อี้เจียงม้วนเก็บหนังสือเงียบๆ แล้วจับมือเขากระโดดลงจากรถ

"มีคนมาหาเจ้า" ชายหนุ่มชี้ไปข้างหน้า

นางหันไปมองแล้วยิ้มออกมาทันที รีบปล่อยมือใหญ่ถลกชายเสื้อคลุมวิ่งเข้าไปหาผู้มาเยือนอย่างเริงร่า "เจ้ามาได้อย่างไร"

เว่ยอู๋จี้สวมเกราะทั้งชุดยืนอยู่บนเนินเขาเตี้ยๆ หันหลังให้อาทิตย์อัสดง เขาดูซูบลงเล็กน้อย แต่รอยยิ้มยังสดใสไม่เปลี่ยน "ข้าตั้งค่ายอยู่แถวนี้ ได้ข่าวว่าผู้ทรงภูมิกงซีผู้ไม่เคยชายตามองหญิงใดถึงขั้นไปชิงตัวอี้ฟูเหรินกลับมา ข้าก็เลยอยากเห็นน่ะสิว่าอี้ฟูเหรินคนนี้งดงามชวนตะลึงสักเพียงใด"

อี้เจียงถอนหายใจ "อย่าเยาะเย้ยกันเลย แค่นี้ข้าก็น่าสมเพชพอแล้ว"

เว่ยอู๋จี้หัวเราะ แล้วหันไปมองกงซีอู๋ที่ยืนอยู่ไกลๆ ทีหนึ่ง จากนั้นก็จับแขนนาง พาเดินมาข้างหน้าสองก้าว "เชื่อว่าเจ้าคงรู้แล้ว ข้ายังติดหนี้บุญคุณกงซีอู๋ครั้งสุดท้าย จำเป็นต้องชดใช้ให้เขา ดังนั้นครั้งนี้จึงช่วยเจ้าไม่ได้"

อี้เจียงพยักหน้า "เพราะเจ้าเป็นคนมีสัจจะนี่แหละ ข้าถึงได้คบเจ้า

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□2.indd 20 7/7/2563 BE 16:07

เป็นสหาย ไม่ต้องตำหนิตนเองหรอก"

"แต่เมื่อเป็นเช่นนี้ เจ้าก็ต้องไปแคว้นฉีกับเขา" เว่ยอู๋จี้มองไปทางกงซีอู๋อีกครั้ง "เขาคิดจะทำอะไรกันแน่ ข้าไม่อยากให้พวกเจ้ากลายเป็นซุนปิ้นกับผังเจวียนไปอีกคู่"

"ไม่หรอกน่า" นางบอกยิ้มๆ แล้วเปลี่ยนเรื่อง "หานตันเป็นอย่างไรบ้าง"

รอยยิ้มสดใสหายไปจากใบหน้าของเว่ยอู๋จี้ "ข้ากำลังกลุ้มเรื่องนี้แหละ เสด็จพี่ถูกฉินหวังขู่จนกลัว ไม่ยอมให้ข้ายกทัพช่วยแคว้นจ้าว ดีที่เถียนตันนำไพร่พลแคว้นฉีสองแสนนายไปช่วย สถานการณ์แคว้นจ้าวตอนนี้จึงยังไม่ถึงขั้นวิกฤต เหลือแต่ว่าต้องทำอย่างไรแคว้นฉินถึงจะถอนกำลังทหารกลับไป"

อี้เจียงพยักหน้าพลางนึกสงสัยอยู่ในใจ ไฉนไป๋ฉี่ถึงได้ยอมเสียเวลาตรึงกำลังพลไว้จนป่านนี้ ทั้งยังใช้ทหารฝีมือดีมาไล่ตามนางซึ่งมีความสำคัญน้อยกว่า หรือจะมีปัจจัยใดขัดขวางไม่ให้เขาตีเมืองหานตันเขาไล่ล่านางด้วยตนเองมาตลอดทาง แต่ไม่ได้คิดจะเอาชีวิตนาง สรุปแล้วมีจุดประสงค์อะไรกันแน่

อาทิตย์ลับดวงไปแล้ว เว่ยอู๋จี้ขมวดคิ้วพูดขึ้นด้วยสีหน้าเคร่งเครียด "ข้าต้องไปแล้ว ไม่รู้เมื่อไรจะได้พบกันอีก เฮ้อ ข้าไม่อยากแยกจากเจ้าเลย ถ้าอย่างไรเจ้าแต่งงานกับข้าให้สิ้นเรื่องสิ้นราวดีหรือไม่ ถึงอย่างไรก็ได้เป็นอี้ฟูเหรินเหมือนกัน"

อี้เจียงเอามือกุมหน้าผาก "ถ้าอย่างนั้นเจ้าต้องไล่บรรดานางบำเรอในจวนเจ้าออกไปให้หมดก่อน ข้าไม่อยากใช้สามีร่วมกับหญิงอื่น"

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□2.indd 21 7/7/2563 BE 16:07

ฝ่ายตรงข้ามทำหน้าตาขึงขัง "เฮอะ คิดอะไรเช่นนี้ ช่างพิลึกคนจริงๆ!" พูดจบก็คลี่ยิ้มอีกครั้ง "เอาล่ะๆ เลิกพูดเล่นดีกว่า ข้าต้องไปแล้ว ครั้งนี้ข้าถูกกงซีอู๋กำจุดตายเอาไว้เลยช่วยเจ้าไม่ได้ แต่ครั้งต่อไปหากเจ้าต้องการความช่วยเหลือจากข้า ข้าจะไม่รอช้าแน่นอน"

หญิงสาวพยักหน้ายิ้มๆ

พอเว่ยอู๋จี้เดินขึ้นไปบนยอดเนินก็มีคนมารับทันที เขาขึ้นม้า หันมาโบกมือให้อี้เจียงอีกครั้ง ก่อนจะขี่ม้าจากไป

ตันคุยเดินเข้ามาเชิญนางไปกินอาหารเย็น

นางเดินกลับขึ้นไปบนรถ พบว่ากงซีอู๋นั่งอยู่ในนั้นก่อนแล้ว โต๊ะเล็กตัวหนึ่งถูกนำมาตั้งไว้ในรถม้าแคบๆ มีตะเกียงวางอยู่ข้างบนพร้อมด้วยอาหารสองชุด

นางทรุดตัวลงนั่งคุกเข่า หยิบตะเกียบขึ้นมากินข้าวไม่พูดไม่จา ราวกับไม่รับรู้ว่าฝั่งตรงข้ามมีคนนั่งอยู่คนหนึ่ง

กงซีอู๋เองก็เอาแต่กินข้าวเงียบๆ จวบจนนางกินเสร็จแล้ว เขาถึงค่อยวางตะเกียบ ล้วงจดหมายผ้าแพรฉบับหนึ่งจากในแขนเสื้อมาส่งให้

"จดหมายของฟั่นจวี เจ้าอ่านดูสิ"

อี้เจียงสะอึกแล้วพูดฉุนๆ "ยังไม่ทันกลับถึงแคว้นฉีก็ชี้นิ้วสั่งให้ข้าทำงานแล้วหรือ"

ชายหนุ่มดึงมือกลับไป "เช่นนั้นก็ช่าง"

นางคว้าจดหมายจากมือใหญ่อย่างรวดเร็ว ฟั่นจวียังเขียนจดหมายติดต่อกับเขา ไม่อ่านก็เสียของแย่

กงซีอู๋อมยิ้มตรงมุมปากแล้วหยิบตะเกียบขึ้นมากินข้าวต่อช้าๆ

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□2.indd 22 7/7/2563 BE 16:07

จากนั้นก็โพล่งขึ้นว่า "ซิ่นหลิงจวินกับเจ้าสนิทสนมกันกว่าที่ข้าคิดไว้เสียอีก"

นางเงยหน้าขึ้นจากจดหมาย "ใช่ เขาบอกว่าจะแต่งงานกับข้าด้วย"

กงซีอู๋ค่อยๆ เหลือบตาขึ้นมา ดวงตาฉายแววหม่นเครียด

อี้เจียงกลอกตาแล้วอ่านจดหมายต่อ ผ่านไปสักพักใหญ่ก็ถามขึ้นว่า "ท่านอยากกำจัดฟั่นจวีใช่หรือไม่"

"ไยจึงคิดเช่นนั้น"

"ก็เขาเขียนบอกมาในจดหมายว่าเกลี้ยกล่อมให้ฉินหวังยอมเจรจารอมชอมกับแคว้นจ้าว แล้วให้ไป๋ฉี่ยกทัพกลับไป เท่ากับขัดขวางเป้าหมายของท่านที่ต้องการทำลายแคว้นจ้าว ท่านก็ต้องอยากกำจัดเขาอยู่แล้วสิ"

กงซีอู๋พยักหน้า "การกระทำของเขาขัดขวางแผนการของข้าจริงๆ"

หญิงสาวคลี่ยิ้มประหลาด "เหมาะเลย ข้าก็อยากกำจัดเขาเช่นกัน"

"เพราะเหตุใด"

"ข้ามีจุดประสงค์ของข้าก็แล้วกัน" นางยื่นจดหมายผ้าแพรคืนให้

ทั้งหมดค้างแรมกลางแจ้ง ตากน้ำค้างอันหนาวเหน็บอยู่คืนหนึ่ง พอเช้าวันรุ่งขึ้นก็ออกเดินทางต่อ ก่อนถูกทัพฉินโจมตีอีกครั้ง

คงเพราะครั้งนี้อยู่ใกล้ที่มั่นนอกหานตันของทัพฉิน กำลังพลที่มาโจมตีจึงมากกว่าครั้งก่อน ทำเอาทัพฉีแตกกระจาย วุ่นวายกันไปหมด

อี้เจียงนั่งอ่านหนังสืออยู่ในรถม้าอย่างตั้งอกตั้งใจ ไม่หวั่นไหวกับสิ่งที่เกิดขึ้นข้างนอกแม้แต่นิดเดียว ถึงอย่างไรก็หนีไม่รอดอยู่แล้ว เพราะกงซีอู๋คอยตามคุมรถม้าราวกับทวารบาล

นานทีเดียวกว่าจะคุมสถานการณ์ได้ เมื่อออกเดินทางอีกครั้งก็เพิ่ม

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□2.indd 23 7/7/2563 BE 16:07

ความเร็วขึ้นมาก

กว่าจะมาถึงชายแดนก็ใกล้ค่ำ ขุนนางท้องที่คงได้รับข่าว ถึงได้มารอรับล่วงหน้า อี้เจียงมองรถม้าแล่นเข้าอาณาเขตแคว้นฉีพลางถอนหายใจเฮือกใหญ่ คราวนี้ต่อให้ติดปีกก็หนีไม่พ้น

ทหารในกองทัพตั้งค่ายพักแรมนอกเมือง ส่วนคนอื่นๆ เข้าไปค้างคืนในจุดพักม้า ในที่สุดก็มีสตรีมาคอยดูแลเสียที ภรรยาเจ้าเมืองมาที่จุดพักม้า แล้วทายาให้อี้เจียงด้วยตนเอง ไม่ได้ให้คนรับใช้จัดการ

หญิงสาวนอนคว่ำบนเตียงนิ่งๆ ภรรยาเจ้าเมืองเป็นหญิงวัยกลางคน ท่าทางนุ่มนวลอ่อนโยน ละเอียดอ่อนสมกับเป็นสตรี ตอนทายาลงน้ำหนักมือกำลังดี ไม่ได้ถูเอาๆ แบบกงซีอู๋

คงเพราะกลัวบรรยากาศจะเงียบเชียบเกินไป ระหว่างทายาให้หญิงวัยกลางคนจึงชวนคุยโดยถามเรื่องเกี่ยวกับตัวนางและมีท่าทางสนใจใคร่รู้ในความสัมพันธ์ระหว่างนางกับกงซีอู๋เป็นพิเศษ เมืองนี้อยู่ใกล้แคว้นเว่ย คนถามย่อมได้ยินเรื่องกงซีอู๋ถล่มแคว้นลั่นเพื่อชิงตัวอี้ฟูเหรินแล้ว ดวงตาจึงเอาแต่คอยจ้องหน้านางตลอด คงสงสัยกระมังว่าสตรีที่ทำให้คนเย็นชาคนหนึ่งทำเรื่องเช่นนั้นได้จะงดงามสักเพียงใด

ในห้องจุดตะเกียงสว่าง อี้เจียงนอนคว่ำอยู่บนเตียง ผินหน้าให้เห็นแค่ครึ่งเดียว ช่วงที่ผ่านมานางตรากตรำกับการระหกระเหิน จึงซูบผอมลงไม่น้อย สีหน้าท่าทางดูอิดโรย ไม่ได้งามหยาดฟ้ามาดินแต่อย่างใด คำถามของอีกฝ่ายทำให้นางอึดอัด จึงตอบผ่านๆ เพื่อตัดรำคาญ

ฝ่ายตรงข้ามนึกว่านางยอมตอบทุกอย่าง คำถามจึงละลาบละล้วงมากขึ้นทุกที ตอนหลังถึงกับถามว่า "ได้ยินว่าลั่นโหวเป็นโรคน่ารังเกียจ

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□2.indd 24 7/7/2563 BE 16:07

สตรีทั่วไปกลัวจนลมแทบจับ อี้ฟูเหรินยอมแต่งงานด้วยได้อย่างไรนะ ตอนปรนนิบัติเขาท่านรับได้ด้วยหรือ"

เสียงถามแหลมสูงขึ้นในประโยคสุดท้าย เหตุใดอี้เจียงจะไม่เข้าใจความหมายของอีกฝ่าย สีหน้านางเปลี่ยนไปทันทีขณะตอบอย่างเย็นชา "ข้าเก่งน่ะสิ ย่อมต้องรับได้อยู่แล้ว"

คงเพราะฟังออกจากน้ำเสียงว่านางไม่พอใจ หญิงวัยกลางคนจึงไม่พูดอะไรอีก รีบทายาให้เสร็จ จากนั้นก็ขอตัวกลับไป

ตอนใกล้ค่ำกงซีอู๋มาเคาะประตูเยี่ยมเยียน

อี้เจียงยังไม่หายโมโห กลิ่นสุราที่โชยมากระทบจมูกตอนเขาเดินเข้ามาข้างในทำให้นางเดาออกว่าเขาคงไปกินเลี้ยงกับเจ้าเมืองมา นางจึงยิ้มเย็นชาพลางถาม "เจ้าเมืองคงจะพูดเรื่องของข้ากับท่านสินะ"

ชายหนุ่มพยักหน้า "เจ้ารู้ได้อย่างไร"

"ภรรยาเขามาหลอกถามว่าข้าเสียตัวให้ลั่นโหวหรือยัง กลับไปคงจะพูดให้สามีฟัง เจ้าเมืองต้องเตือนท่านให้ระวังข้าอยู่แล้ว"

นางมาอยู่โลกนี้หลายปี รู้ว่าที่นี่มีค่านิยมเสรีเรื่องพรหมจรรย์ของหญิงสาว หญิงเสียตัวก่อนแต่งงานไม่ใช่เรื่องใหญ่ แต่ลั่นโหวเป็นโรคมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดด้วยอาจติดโรคได้ กงซีอู๋เป็นถึงมหาอำมาตย์แคว้นฉีไปชิงตัวหญิงที่อาจเป็นโรคกลับมา ขุนนางชั้นผู้น้อยย่อมแสดงความห่วงใยให้เห็นว่าตนจงรักภักดีอยู่แล้ว

กงซีอู๋ตอบด้วยน้ำเสียงปกติ "เขาเตือนข้าจริง แต่สติปัญญาระดับศิษย์น้อง แค่รับมือกับลั่นโหวที่แก่จนจะลงโลง คงไม่ต้องถึงขั้นเปลืองเนื้อเปลืองตัวหรอก"

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□2.indd 25 7/7/2563 BE 16:07

นางแค่นยิ้ม "เหตุใดถึงได้มั่นใจนักเล่า สำหรับสตรีแล้ว การยอมเปลืองเนื้อเปลืองตัวถือเป็นกลยุทธ์อย่างหนึ่งเหมือนกัน ไม่มีอะไรน่าเสียดาย ดังนั้นท่านอยู่ห่างๆ ข้าไว้ดีกว่า"

สีหน้าของกงซีอู๋เย็นชาขึ้นเล็กน้อยทันที ดวงตาคมลึกล้ำจ้องนางเขม็ง

อี้เจียงถูกจ้องจนขนลุก พอเบนสายตาหนีก็รู้สึกเย็นวาบที่คางเมื่อถูกปลายนิ้วของเขาจับให้หันกลับมา ใบหน้าหล่อเหลาที่คุกรุ่นด้วยโทสะมีกลิ่นสุราโชยโน้มใกล้เข้ามาทีละน้อย นางนิ่งตะลึงไปด้วยความตระหนก ลมหายใจกระชั้นขึ้นอย่างทำอะไรไม่ถูก

ลมหายใจอุ่นเป่ารดกันและกัน ตอนที่ริมฝีปากใกล้จะประกบลงมา เขาพลันปล่อยมือแล้วเดินออกไปโดยไม่หันกลับมามอง

อี้เจียงยกมือกุมอก สูดหายใจเข้าออกอยู่พักใหญ่ หัวใจถึงค่อยสงบลง

เมื่อได้รับจดหมายของกงซีอู๋ ฉีหวังเจี้ยนถึงเพิ่งรู้ว่าอี้ฟูเหรินคนนั้นเป็นคนเดียวกับอี้เจียงที่รวมห้าแคว้นเข้าเป็นพันธมิตรแนวดิ่ง เมื่อไม่กี่เดือนก่อนนางเพิ่งจะยกทัพมาขู่โจมตีแผ่นดินเขาอยู่เลย ตอนนี้กลับถูกกงซีอู๋พาตัวกลับแคว้นฉี ไม่ว่าคิดอย่างไรก็ไม่ถูกไม่ควร เขาจึงเร่งให้กงซีอู๋กลับเข้าเมืองหลวงโดยด่วน

หลังจากพักผ่อนที่โรงเตี๊ยมจุดพักม้าหนึ่งคืน ทุกคนก็มุ่งหน้าเข้าเมืองหลินจือแต่เช้า ตั้งแต่ออกเดินทางกงซีอู๋ไม่ปรายตามองอี้เจียงแม้แต่นิดเดียว

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□2.indd 26 7/7/2563 BE 16:07

อี้เจียงก็ขุ่นข้องหมองใจอย่างมากเช่นกัน นางถูกจับมาโดยไม่สมัครใจแท้ๆ นอกจากไม่ต้องนั่งรถของนักโทษ ก็ไม่เห็นจะแตกต่างจากนักโทษตรงที่ใด ปรากฏว่าเขาเอาแต่หงุดหงิดมาตลอดทาง หมายความว่าอย่างไรกัน

ยิ่งคิดถึงเรื่องเมื่อคืนนางยิ่งฮึดฮัด เลยทุบผนังรถระบายอารมณ์อย่างแรง แต่กลับทำให้เอวกระเทือน ต้องสูดปากด้วยความเจ็บ

ตันคุยเบนสายตาจากรถม้าไปมองเจ้านายที่ขี่ม้าไม่พูดไม่จาอยู่ข้างหน้า "ผู้ทรงภูมิ แม่นางท่าทางแปลกๆ ชอบกล ท่านจะไม่ไปดูนางหน่อยหรือ"

กงซีอู๋ทำท่าจะหันไปมอง แต่เพิ่งหันแค่ครึ่งเดียวก็หันกลับไปใหม่ "ไม่มีอะไรหรอก"

เมืองหลินจือในฤดูหนาวให้บรรยากาศตึงเครียด ลมหนาวพัดเสียดกระดูก แสงแดดไม่มีไออุ่นแม้แต่นิดเดียว

จวนมหาอำมาตย์ถูกปัดกวาดรอไว้อยู่แล้ว กงซีอู๋สั่งให้ตันคุยพาอี้เจียงเข้าไปพักผ่อนในเรือน ส่วนตนเองเข้าจวนไปเปลี่ยนเสื้อผ้า จากนั้นก็ออกไปวังหลวงทันทีโดยไม่หยุดพัก

อี้เจียงไม่ใส่ใจเรื่องพวกนี้แม้แต่นิดเดียว พอตันคุยพาเข้ามาในห้องนางก็ล้มตัวลงนอนโดยไม่สนใจมองการตกแต่งด้วยซ้ำ

มือกระบี่คิดว่ากงซีอู๋เปลี่ยนใจใช้วิธีจับตัวนางกลับมาตามคำแนะนำของตนเอง ความรู้สึกผิดเสี้ยวเล็กๆ ในใจจึงพลุ่งพล่านขึ้นมาใหม่ เขากลับออกไปเงียบๆ โดยไม่ลืมสั่งให้ข้ารับใช้เตรียมข้าวปลาอาหารและน้ำร้อน

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□2.indd 27 7/7/2563 BE 16:07

ไว้คอยปรนนิบัตินางให้ดี

อี้เจียงตื่นมาอีกทีก็ค่ำแล้ว พอลุกขึ้นมานั่งก็เห็นซีฉางยืนอยู่หน้าเตียง จึงขยี้ตาด้วยความประหลาดใจแกมยินดี "เจ้ามาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร"

ริ้วรอยบางๆ ปรากฏขึ้นตรงหางตาฝ่ายตรงข้ามตามรอยยิ้ม "ท่านมหาอำมาตย์กงซีให้คนไปรับข้ามาปรนนิบัตินายหญิงเจ้าค่ะ"

รอยยิ้มบนใบหน้าอี้เจียงเจื่อนลงเล็กน้อย เขาละเอียดรอบคอบถึงเพียงนี้ ความหวังที่จะหนียิ่งลอยห่างไปไกลกว่าเดิม

สาวใช้ช่วยกันยกถังน้ำร้อนเข้ามาให้ ซีฉางประคองอี้เจียงลงจากเตียง "ได้ยินว่านายหญิงได้รับความลำบากทางกายระหว่างเดินทาง มาอาบน้ำแล้วทายาก่อนเถอะเจ้าค่ะ"

แผลที่หนักที่สุดบนร่างนางก็มีแค่แผลตรงเอวเท่านั้น ตอนนี้ยังไม่หาย ไม่ถือว่าได้รับความลำบากทางกายอะไรหรอก แต่ก็เป็นการเดินทางที่ทำให้เหนื่อยล้าทั้งกายใจจริงๆ ดังนั้นนางจึงลงไปแช่น้ำตามที่อีกฝ่ายบอก

น้ำร้อนมีกลิ่นสมุนไพร นางนอนแช่อยู่ในถังได้สักพักก็ถามขึ้นอย่างประหลาดใจ "นี่น้ำสมุนไพรหรือ"

ซีฉางที่กำลังเตรียมเสื้อผ้าสำหรับผลัดเปลี่ยนไว้ให้นอกฉากบังตาตอบว่า "เห็นว่าช่วยแก้อาการเคล็ดขัดยอกได้เจ้าค่ะ ตันคุยเป็นคนบอกให้พวกบ่าวเตรียมมาให้"

อี้เจียงเศร้าอยู่ลึกๆ แม้ตันคุยจะหลอกนาง แต่ลองใคร่ครวญดูอย่างจริงจัง เขาก็ดีกับนางมาโดยตลอด แต่ก่อนคอยปกป้องนางราวกับแม่ไก่ปกป้องลูกไก่ ตั้งแต่รู้ว่าเขาเป็นคนของกงซีอู๋ นางก็แทบไม่ยุ่งเกี่ยว

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□2.indd 28 7/7/2563 BE 16:07

กับเขาอีกเลย ไม่รู้ว่าตอนนี้เขารู้เรื่องตัวตนที่แท้จริงของนางมากน้อยเพียงใด หรือยังเห็นว่านางเป็นหวนเจ๋อคนเดิมในอดีต

หลังขึ้นจากน้ำและทายาที่เอวเรียบร้อยแล้ว ซีฉางก็หยิบชุดที่ทางจวนเตรียมไว้มาสวมให้ เป็นชุดสตรีที่นางไม่ค่อยได้ใส่นัก กงซีอู๋เป็นคนชอบความเรียบง่าย เสื้อผ้าที่เขาเตรียมให้จึงไม่มีลวดลายฉูดฉาด มีแต่สีพื้นอย่างสีขาว สีดำ สีเขียว สีน้ำเงิน ล้วนเป็นสีเรียบๆ ทั้งสิ้น

ซีฉางประคองนางไปนั่งหน้าคันฉ่องสำริดแล้วพูดขึ้นขณะหวีผมให้ "หลายปีมานี้นายหญิงระหกระเหินเร่ร่อน ลำบากมาไม่น้อย ตอนนี้ได้อยู่นิ่งๆ กลับมาเป็นสตรีอีกครั้งก็ดีเหมือนกัน"

อี้เจียงไม่รู้จะตอบกลับไปอย่างไร การตระเตรียมเรื่องต่างๆ อย่างละเอียดรอบคอบของกงซีอู๋ทำให้นางหงุดหงิดอย่างมาก แต่นางหาคำพูดมาเถียงซีฉางไม่ได้ เพราะความปรารถนาในตอนแรกสุดของนางก็คือการได้มีชีวิตต่อไปอย่างสงบสุขนี้เอง แต่พอได้อยู่อย่างสงบจริงๆ กลับให้ความรู้สึกเหมือนเป็นพันธนาการที่นางอยากสลัดให้เป็นอิสระ

ได้อาบน้ำแต่งตัวสะอาดเอี่ยม ความเหนื่อยล้าจากการเดินทางก็เบาบางลงไม่น้อย ระหว่างที่ซีฉางไปจัดอาหารเย็นให้ ตันคุยก็หอบม้วนหนังสือไม้ไผ่จำนวนหนึ่งเดินเข้ามา

"แม่นาง ผู้ทรงภูมิให้ข้านำม้วนหนังสือเหล่านี้มาให้ท่านอ่าน"

อี้เจียงเหลือบมองของในมือเขา หนังสือแต่ละม้วนถูกใส่ไว้ในถุงแพรปักลวดลายงามประณีต แบบที่มักจะเห็นอยู่บนโต๊ะของกงซีอู๋อยู่บ่อยๆ ไม่ใช่ของแปลกตาแต่อย่างใด หญิงสาวพยักหน้าแล้วเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงยั่วเย้า "ศิษย์พี่ช่างไว้ใจข้าเสียจริง ข้าเพิ่งจะเข้ามาอยู่ในจวน

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□2.indd 29 7/7/2563 BE 16:07

ก็เอาหนังสือสำคัญเพียงนี้มาให้อ่านแล้ว"

มือกระบี่ค่อยๆ เรียงม้วนหนังสือลงบนโต๊ะอย่างพิถีพิถัน จากนั้นก็จุดตะเกียงให้ ร่างสูงใหญ่ของเขาทาบเงาลงตรงหน้าโต๊ะ "แม่นางค่อยๆ อ่านไปนะขอรับ มีอะไรก็เรียกข้าได้"

อี้เจียงมองตามจนเขาเดินไปถึงหน้าประตู ในที่สุดก็เอ่ยขึ้นมาว่า "ขอบใจมากสำหรับน้ำสมุนไพรวันนี้ ช่วยได้มากจริงๆ"

ตันคุยหันมามองนางด้วยสีหน้าที่แสดงให้เห็นถึงความตื้นตัน เขาสะกดความรู้สึก ก่อนจะพยักหน้า เดินออกจากห้องไป

อี้เจียงคลี่ม้วนหนังสือเหล่านั้นออกมาอ่านโดยละเอียดทีละม้วน ก่อนหน้านี้นางรู้แค่ว่าแผนการของกงซีอู๋มีจุดประสงค์ใด แต่ไม่รู้รายละเอียด ในที่สุดตอนนี้ก็พอจะเข้าใจบ้างแล้ว

นางนึกถึงเรื่องที่คุยกับเขาระหว่างทางในวันนั้น ตอนนี้เขาและนางมีจุดประสงค์ร่วมกันอย่างหนึ่ง...นั่นคือกำจัดฟั่นจวี มหาอำมาตย์แคว้นฉิน

เวลานี้กงซีอู๋ยอมให้นางมีส่วนร่วมรับรู้แผนการของเขา แสดงว่าเขาน่าจะรับฟังความเห็นของนาง แล้วผนึกกำลังประชันปัญญากับอาจารย์อาคนนี้ด้วยกัน

พอหยิบหนังสือม้วนต่อไปมาคลี่อ่าน นางก็พลันนึกขึ้นมาได้ว่า ดูเหมือนกงซีอู๋จะเข้าวังหลวงไปนานมากแล้ว ยังไม่กลับมาเสียที

บรรยากาศในวังหลวงแคว้นฉีตอนนี้ค่อนข้างตึงเครียด

ฉีหวังเจี้ยนนั่งอยู่ในห้องหนังสือ พระพันปีจวินนั่งด้านหลังมีม่านมุกบัง ช่วงนี้นางเป็นไข้จึงไอเบาๆ เป็นระยะ ด้านล่างมีโต๊ะวางอยู่สองตัว

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□2.indd 30 7/7/2563 BE 16:07

ฝั่งขวามือเป็นโฮ่วเซิ่ง ฝั่งซ้ายมือเป็นกงซีอู๋

เข้าวังหลวงมาหลายชั่วยามแล้ว กงซีอู๋เลี่ยงประเด็นปัญหาใหญ่ พูดถึงแต่เรื่องรองลงมา เล่าให้ฉีหวังเจี้ยนฟังเท่าที่จะเล่าได้ ฉีหวังเจี้ยนไม่ว่ากระไร แต่กั๋วจิ้ว* กลับมีทีท่าเหมือนไม่ยอมปล่อยเขาไปโดยง่าย เขาปรายตามองฝ่ายตรงข้าม โฮ่วเซิ่งคนนี้แสดงเจตนาจะชิงอำนาจกับเขาชัดเจนขึ้นทุกที

"เดินทัพมาหลายเดือน เข้าเขตแดนแคว้นต่างๆ มากมาย สิ้นเปลืองเงินอย่างใหญ่หลวง" โฮ่วเซิ่งตาเล็ก หน้าเสี้ยม ไม่มีส่วนคล้ายพระพันปีจวินผู้งามหมดจดแม้แต่นิดเดียว แต่กลับเป็นน้องชายแท้ๆ เขาทอดถอนใจ พลางจับแผ่นฮู่ป่านที่วางอยู่บนโต๊ะ "แค่ได้เมืองตรงชายแดนแคว้นเว่ย กลับมาไม่กี่เมือง ผลงานครั้งนี้ของท่านมหาอำมาตย์ทำให้แคว้นฉีสูญเสียไปไม่น้อยเลย"

ร่างของกงซีอู๋ตรงสง่าในชุดสีดำ ใบหน้าผอมเรียวด้านข้างดูคมกริบ ประดุจกระบี่เย็นเยียบที่ถูกชักออกจากฝัก "กั๋วจิ้วกล่าวผิดไปแล้ว ในการเคลื่อนทัพครั้งนี้แคว้นฉีมีชัยเหนือจ้าวและเว่ย สามารถข่มแคว้นฉินแห่งตะวันตก ไหนจะยังช่วยต้าฉีขยายดินแดน งบกองทัพที่สูญเสียไปหรือจะเทียบสิ่งเหล่านี้ได้"

ฉีหวังเจี้ยนฟังดังนั้นก็พยักหน้า ไม่มีเจ้าแผ่นดินคนใดไม่ชอบการขยายดินแดน

โฮ่วเซิ่งหาเรื่องจับผิดอีกจนได้ "แล้วที่ตอนนี้ต้าฉีเรามีกำลังทหารอยู่ในหานตันสองแสนนายเล่า หมายความว่าอย่างไร"

---

* กั๋วจิ้ว หมายถึงพี่ชายน้องชายของพระมเหสีหรือพระพันปี

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□2.indd 31 7/7/2563 BE 16:07

"ตอนนี้ดูเหมือนทิ้งกำลังทหารไว้ให้ แต่ไม่แน่ว่าต่อไปที่นั่นอาจกลายเป็นฐานใหม่ของทัพฉี"

ฉีหวังเจี้ยนผงะ "ท่านมหาอำมาตย์หมายความว่า...หานตันจะกลายเป็นดินแดนของแคว้นฉีหรือ"

กงซีอู๋ตอบเรียบๆ "กระหม่อมหวังให้เป็นเช่นนั้น"

ฉีหวังเจี้ยนพูดไม่ออก แม้จะตื่นเต้นดีใจ ทว่าในขณะเดียวกันก็เป็นห่วงจ้าวหวังตันและจ้าวจังเจียวซึ่งเป็นลูกพี่ลูกน้อง คิดแล้วก็อดจะสงสารไม่ได้

ผิดกับพระพันปีจวินที่เอ่ยอย่างพึงพอใจ "นับแต่พระพันปีจ้าวสวรรคต แคว้นจ้าวก็ตกต่ำลงทุกที ถ้าถูกผนวกรวมกับแคว้นฉีก็ถือเป็นเรื่องดีสำหรับราษฎรแคว้นจ้าว ท่านมหาอำมาตย์มองการณ์ไกลเช่นนี้นับเป็นวาสนาของต้าฉีจริงๆ"

โฮ่วเซิ่งนั่งหน้าบึ้ง เอาแต่กำมืออยู่นาน แต่แล้วอยู่ๆ ก็คลี่ยิ้มแจ่มใส ยังเอ่ยชมกงซีอู๋ตามพระพันปีจวินไปด้วย ทว่าพูดได้เพียงครึ่งทางก็เปลี่ยนเรื่อง "ได้ยินว่าหลังจากที่ท่านมหาอำมาตย์ทลายแคว้นลั่นแล้ว ยังชิงตัวฟูเหรินของลั่นโหวกลับมาด้วย ฟูเหรินคนดังกล่าวก็คืออี้เจียงที่ตอนแรกสร้างพันธมิตรแนวดิ่งขึ้นมาไม่ใช่หรือ"

ฉีหวังเจี้ยนพยายามข่มใจไม่ถามถึงเรื่องนี้ พอน้าชายเป็นคนเอ่ยปาก เขาก็ถอนหายใจด้วยความโล่งอก

กงซีอู๋พยักหน้า "เป็นนางจริงๆ"

"ได้ยินว่าหญิงผู้นี้ได้รับประทานคัมภีร์จากเทพธิดา มีความรู้กว้างขวาง ซ้ำยังเคยดำรงตำแหน่งมหาอำมาตย์ห้าแคว้น เป็นคนเก่งจริงๆ"

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□2.indd 32 7/7/2563 BE 16:07

กงซีอู๋เหลือบมองโฮ่วเซิ่งที่เอ่ยชมอี้เจียงถึงเพียงนี้

ส่วนฉีหวังเจี้ยนที่ครุ่นคิดตามคำพูดของน้าชายพยักหน้าอย่างคล้อยตาม "สตรีผู้นี้เก่งกาจจริงๆ ทั้งยังมีความกล้า ถึงกับเคยยกทัพมาประชิดต้าฉีเราแล้ว ถ้าหากยอมทำประโยชน์ให้ต้าฉีเราได้จะดีมากทีเดียว"

พระพันปีจวินแค่นเสียงขึ้นจมูกไม่หนักไม่เบา เพราะยังแค้นใจที่หวนเจ๋อเคยปั่นหัวนางด้วยการลอบทำสัญญาพันธมิตรกับแคว้นจ้าว แม้ตอนนี้จะเปลี่ยนชื่อเป็นอี้เจียงแล้ว นางก็ยังไม่หายโกรธ

โฮ่วเซิ่งลูบแก้มตนเองแล้วยกมือคารวะเบื้องบนยิ้มๆ ท่าทางดูเก้อเขินเล็กน้อย "ฝ่าบาท พระพันปี ทั้งสองพระองค์ทรงทราบดีว่านับแต่ที่ภรรยากระหม่อมตายไปหลายปี กระหม่อมไม่เคยแต่งงานใหม่ ที่ผ่านมาก็คอยมองหาสตรีเฉลียวฉลาดอย่างอี้ฟูเหรินมาโดยตลอด เวลานี้ท่านมหาอำมาตย์พานางมาแคว้นฉี แสดงว่าเป็นโอกาสอันดีที่สวรรค์ประทานให้"

ฉีหวังเจี้ยนนั่งเป็นเวลานานจนเริ่มเอนตัวครึ่งนั่งครึ่งนอน แต่พอได้ยินเช่นนั้นก็ลุกขึ้นนั่งตัวตรงด้วยความประหลาดใจ "หือ? ท่านน้าคิดจะแต่งงานกับอี้เจียงหรือ!"

โฮ่วเซิ่งยิ้มกว้างกว่าเก่า "พ่ะย่ะค่ะ"

พระพันปีจวินแค่นเสียงขึ้นจมูกดังหึ "เจ้านี่ปากไวตามความคิดจริงๆ เหตุใดถึงคิดอะไรเช่นนี้ได้"

โฮ่วเซิ่งโอดครวญ "พี่หญิงช่างไม่เห็นใจข้าบ้าง ข้าตัวคนเดียวเปล่าเปลี่ยว ไร้ภรรยาเอก ไม่มีใครคอยช่วยดูแลเรื่องในบ้านนะขอรับ"

พระพันปีจวินกระแอมกลบเกลื่อน นางไม่ชอบอี้เจียงก็จริง แต่หากหญิงสาวกลายเป็นภรรยาของน้องชาย ก็เท่ากับอยู่ใต้สายตาตนเอง

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□2.indd 33 7/7/2563 BE 16:07

อีกอย่างนางก็ใจอ่อนกับน้องชายคนนี้มาแต่ไหนแต่ไร ครั้งนี้ไหนเลยจะปฏิเสธเขา ได้แต่แกล้งปัดชายแขนเสื้อทำทีไม่สนใจแล้วบอกเสียงขุ่น "ตามใจเจ้าแล้วกัน"

กงซีอู๋เหลือบตามองโฮ่วเซิ่งอย่างเย็นชา

เขารู้ว่าโฮ่วเซิ่งไม่ได้อยากแต่งงานกับอี้เจียงจริง อีกฝ่ายแค่กลัวว่าถ้าเขาได้มันสมองอย่างอี้เจียงมาไว้ข้างตัว จะยิ่งเป็นเหมือนเสือติดปีกแล้วตนเองจะรับมือลำบาก จึงต้องรีบชิงตัดกำลังเสริมของเขาก่อน

ฉีหวังเจี้ยนใคร่ครวญอยู่สักพัก คงคิดว่าทำเช่นนี้จะมัดใจอี้เจียงไว้ได้ จึงตัดสินใจเป็นพ่อสื่อให้ หันไปมองกงซีอู๋ยิ้มๆ "ข้ามองว่าเป็นเรื่องดี ท่านมหาอำมาตย์เห็นว่าอย่างไร"

กงซีอู๋ดึงสายตากลับมา ก่อนจะส่ายหน้า "เกรงว่าจะไม่ได้พ่ะย่ะค่ะ อี้เจียงเป็นศิษย์น้องของกระหม่อม พวกเราสำเร็จวิชาจากสำนักกุ่ยกู่มาด้วยกันและแทบไม่มีคนสำนักกุ่ยกู่คนใดแต่งงานกับเชื้อพระวงศ์เลย"

ฉีหวังเจี้ยนชะงัก ไม่เข้าใจว่าเหตุใดถึงมีธรรมเนียมเช่นนี้ได้ สามัญชนได้ยกระดับชนชั้นมาแต่งงานกับเชื้อพระวงศ์ก็มากมาย คนสำนักกุ่ยกู่ดูถูกเชื้อพระวงศ์อย่างนั้นหรือ

แน่นอนว่าไม่มีธรรมเนียมนี้ กงซีอู๋พูดเอาเองทั้งนั้น แต่เขาพูดด้วยท่าทางสุขุมจริงจัง ดูน่าเชื่อถืออย่างยิ่ง

โฮ่วเซิ่งพยายามฝืนยิ้ม "ท่านมหาอำมาตย์พูดอะไรเช่นนั้น ข้าชื่นชมรูปโฉมและความสามารถของอี้ฟูเหรินจากใจจริง ยังแต่งงานกับนางไม่ได้อีกหรือ"

ฉีหวังเจี้ยนพยักหน้าเห็นด้วย "หากการแต่งงานครั้งนี้เป็นจริงขึ้นมา

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□2.indd 34 7/7/2563 BE 16:07

ข้าต้องเรียกนางว่าน้าหญิงด้วยซ้ำ ทรงเกียรติถึงเพียงนี้ เหตุใดท่านมหาอำมาตย์ไม่ลองถามความเห็นนางดูก่อนเล่า ไม่แน่นางอาจสมัครใจก็ได้"

กงซีอู๋นึกถึงประสบการณ์ที่ผ่านมา ด้วยความคิดความอ่านแปลกๆ ของอี้เจียง ไม่แน่นางอาจยอมตกลงจริงๆ

เขาลูบหยกประดับที่เอวเบาๆ แล้วตัดสินใจได้ในทันที จึงพูดขึ้นด้วยเสียงเคร่งขรึม "ฝ่าบาทโปรดทรงอภัย ไม่ต้องถามหรอกพ่ะย่ะค่ะ ขอทูลตามตรง นางแต่งงานกับกระหม่อมแล้ว"

ฉีหวังเจี้ยนมองฝ่ายตรงข้ามอย่างตกตะลึง

ในที่สุดโฮ่วเซิ่งก็เก็บสีหน้าไม่อยู่ "ท่านมหาอำมาตย์อย่าพูดจาเฉไฉ ท่านเพิ่งรับตัวนางมาจากแคว้นลั่น นางแต่งงานกับท่านเมื่อใดกัน"

เสียงตอบของกงซีอู๋ราบเรียบไม่สะดุด "ระหว่างทางกลับแคว้นฉี"

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□2.indd 35 7/7/2563 BE 16:07

18

บังคับแต่งงาน

โฮ่วเซิ่งเพิ่งพูดว่าจะขอแต่งงานกับอี้เจียง กงซีอู๋ก็ประกาศว่าตนแต่งกับนางเรียบร้อยแล้ว โฮ่วเซิ่งไม่เชื่อเด็ดขาดว่าเป็นไปตามนั้น นอกเสียจากว่าเขาจะโง่! เพลิงโทสะของเขาลุกโชติช่วงขึ้นมาทันตา อยากจะเอาเรื่องกับกงซีอู๋เสียเดี๋ยวนั้น ติดตรงที่ฉีหวังเจี้ยนอยู่ด้วย จึงต้องระงับอารมณ์เอาไว้

พระพันปีจวินก็อารมณ์เสียไม่น้อย เพิ่งจะนึกชมว่าท่านมหาอำมาตย์มองการณ์ไกล ก็ต้องมารู้ว่าเจ้าตัวทำเรื่องเหลือเชื่อเช่นนี้ นางทนนั่งต่อไปไม่ไหว จึงกระแอมขึ้นมาสองทีแล้วพูดว่า "เหลวไหล...เหลวไหลจริงๆ" จากนั้นก็ลุกออกไป

ฉีหวังเจี้ยนมองซ้ายมองขวาอย่างกระอักกระอ่วน แล้วฝืนยิ้มไกล่เกลี่ยสถานการณ์ "เอาล่ะๆ หญิงดีๆ มีอยู่มากมาย ท่านน้าไม่ต้องกังวลไป ข้าจะมองหาคนเหมาะๆ ให้เอง"

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□2.indd 36 7/7/2563 BE 16:07

ในที่สุดกงซีอู๋ก็สบโอกาสขอตัวลากลับ

หัวอกของโฮ่วเซิ่งอัดแน่นด้วยโทสะที่ระบายออกมาไม่ได้ กงซีอู๋เพิ่งจะเดินพ้นประตูตำหนัก เขาก็รีบเป่าหูหลานซาย "ฝ่าบาทต้องทรงระวังกงซีอู๋ไว้หน่อยนะพ่ะย่ะค่ะ เขาใช้กำลังทหารไปแย่งชิงสตรีมาเป็นภรรยา ถือว่าตนเองเป็นขุนนางคนโปรด ชักจะทำตัวเหลิงเกินไปหน่อยแล้ว"

"เอ่อ..." ฉีหวังเจี้ยนผู้ไม่เคยมีความคิดเป็นของตนเองคล้อยตามนิดๆ

กว่ากงซีอู๋จะกลับไปถึงจวนมหาอำมาตย์ ฟ้าก็มืดแล้ว ตันคุยเข้ามาช่วยปลดผ้าคลุมกันลมออกให้ แล้วเชิญเจ้าตัวไปกินอาหาร แต่กลับได้รับคำสั่งให้รีบประดับประดาจวนโดยเร็ว เอาให้ดูมีบรรยากาศมงคลมากที่สุด

"อะไรกัน ผู้ทรงภูมิจะจัดงานมงคลหรือขอรับ" ตันคุยเดินตามอีกฝ่ายพลางถามอย่างฉงนงงงวย

"อืม งานแต่งงาน"

"งานแต่งงานใครขอรับ"

"ข้า"

ระหว่างที่มือกระบี่ยังยืนอึ้งอยู่กับที่ กงซีอู๋ก็เดินไปทางเรือนอี้เจียงแล้ว

นางเพิ่งจะกินอาหารเย็นเสร็จเมื่อครู่และสั่งให้ซีฉางไปดูเซ่าจิวกับเผยยวนแทน ตอนนี้กำลังนั่งอ่านม้วนหนังสือที่ตันคุยเอามาให้อยู่ที่โต๊ะระหว่างรอฟังความเป็นไป

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□2.indd 37 7/7/2563 BE 16:07

เสียงฝีเท้าที่ดังเข้ามาในห้องทำให้นางนึกว่าซีฉางกลับมาแล้ว จึงหันไปมองยิ้มๆ ปรากฏว่าผู้มาเยือนคือกงซีอู๋ที่ยังอยู่ในชุดทางการ

"เชื่อว่าศิษย์พี่คงต้องเปลืองน้ำลายพูดกับฉีหวังอยู่นาน ถึงเพิ่งกลับมาเอาป่านนี้" นางหุบยิ้มแล้วเอ่ยทักด้วยน้ำเสียงเฉยชา

"เปลืองน้ำลายมากจริงๆ นั่นแหละ แต่คนที่พยายามไล่ต้อนข้าไม่ใช่ฉีหวัง" กงซีอู๋มองไปบนโต๊ะ ก่อนจะถามขึ้นว่า "อ่านม้วนหนังสือหมดแล้วหรือ"

"ยังไม่หมด แผนการของศิษย์พี่ช่างยิ่งใหญ่และซับซ้อนเหลือเกิน ข้าได้แต่ทำความเข้าใจแค่บางส่วน เหมือนมองเสือดาวผ่านท่อแคบๆ เท่านั้น" นางเหมือนจะยิ้มแต่ก็ไม่ได้ยิ้ม รู้สึกแปลกใจอย่างยิ่ง พอกลับมาจากวังหลวง ไฉนเขาถึงได้หายขุ่นเคืองแล้วมาหานางได้เล่า

นางมักจะมีสำนวนแปลกประหลาดอยู่เสมอ กงซีอู๋ได้ยินจนชิน เขาเดินเข้าไปที่หน้าโต๊ะ แต่ไม่ได้นั่งลง เอาแต่ยืนเงียบ

ท่าทางเขาเหมือนมีเรื่องอยากพูด อี้เจียงกำลังจะเอ่ยปากถาม ก็พลันได้ยินเสียงฝีเท้ากับเสียงคนจอแจอยู่ข้างนอก เหมือนทุกคนกำลังทำอะไรวุ่นวายอยู่ นางลุกขึ้นมองออกไปนอกหน้าต่าง เห็นสาวใช้เดินสวนกันให้ควั่ก บ้างกำลังแขวนโคมไฟตรงเฉลียงทางเดิน บ้างกำลังใช้แพรแดงตกแต่งโดยรอบ

"ทำอะไรกันน่ะ"

กงซีอู๋เดินเข้ามายืนข้างๆ แล้วมองออกไปข้างนอก "นับจากวันนี้ พวกเราสองคนเป็นสามีภรรยากันแล้ว"

อี้เจียงตัวแข็งทื่อไปอย่างเห็นได้ชัด ก่อนจะค่อยๆ หันมามองเขา

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□2.indd 38 7/7/2563 BE 16:07

ด้วยสีหน้าเหมือนเห็นผี "ท่านกำลังพูดอะไรอยู่"

"โฮ่วเซิ่งจ้องจะบั่นทอนกำลังข้า วันนี้จึงเอ่ยขึ้นมาเฉพาะพระพักตร์ว่าอยากแต่งงานกับเจ้า"

"ดังนั้นท่านเลยต้องชิงตัดหน้าแต่งงานกับข้าก่อน?"

"ข้าบอกไปว่าพวกเราแต่งงานกันระหว่างที่เดินทางกลับแคว้นฉีแล้ว"

นางมองเขาอย่างไม่เชื่อสายตา ความตกตะลึงบนใบหน้าค่อยๆ แปรเปลี่ยนเป็นความเดือดดาล "ท่านบังคับข้าให้แต่งงานด้วยเพื่อรักษากำลังของตนเอง? ท่านเอาอะไรมาคิดว่าข้าจะต้องแต่งงานกับท่าน!"

กงซีอู๋ก้าวเข้ามาประชิดตัวแล้วหลุบตามองนาง "ข้าบอกตั้งแต่แรกแล้วนี่ว่าถ้าจะแต่งงาน ข้าก็จะแต่งกับเจ้าเท่านั้น"

"ท่านนึกว่าข้าอยากแต่งกับท่านหรือไร"

กงซีอู๋หน้าบึ้ง เม้มปากแน่น

ความรู้สึกต่างๆ พลุ่งพล่านขึ้นในใจอี้เจียงพร้อมกัน ทั้งตกตะลึง ผิดหวัง เดือดดาล น้อยใจ นางพูดอะไรไม่ออกแม้แต่คำเดียว ได้แต่กัดริมฝีปากถลึงตามองเขาอย่างดุดัน ก่อนจะหันหลังเดินผละมา ทว่าถูกอีกฝ่ายคว้าแขนเอาไว้

ร่างสูงโปร่งของเขาประชิดถึงตัว นางถอยกรูดติดๆ กันหลายก้าว จวบจนแผ่นหลังกระแทกชั้นไม้ ม้วนหนังสือไม้ไผ่ที่วางอยู่บนนั้นร่วงตกลงมาหลายม้วน นางก้มหน้าลงมองตามสัญชาตญาณ พอเงยหน้าขึ้นมาอีกครั้งก็ปะทะเข้ากับใบหน้าคมสัน ริมฝีปากบางประกบลงมาบดเบียดกลีบปากนางอย่างรุนแรง

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□2.indd 39 7/7/2563 BE 16:07

เห็นได้ชัดว่ากงซีอู๋โมโห เรี่ยวแรงที่ใช้ก็มากจนน่าตกใจ เรียวปากเย็นๆ คู่นั้นผนึกริมฝีปากของนางเอาไว้ ไม่มีชั้นเชิงหรือลีลาใดๆ ทั้งสิ้น จนนางแทบหายใจไม่ออก หญิงสาวเบิกตากว้าง แม้จะตั้งสติได้แล้วก็ยังไม่อาจดิ้นให้หลุดจากพันธนาการ นางจึงกัดริมฝีปากเขาเต็มแรงไปทีหนึ่ง

กงซีอู๋ร้องอู้ในคอ แต่ก็ยอมถอยออกมาในที่สุด แผ่นอกกว้างกระเพื่อมขึ้นลงอย่างรุนแรง ริมฝีปากล่างแตกเป็นแผล

อี้เจียงยืนเชิดหน้า กลีบปากบวมช้ำเป็นสีแดงสดราวเลือดจะหยดลงมา "พอใจแล้วใช่หรือไม่ ถือว่าข้าชดใช้ให้กับเรื่องคราวก่อนแล้วกัน"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□2.indd 40 7/7/2563 BE 16:07